

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: S. V.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 3. 2005, č. j. 60 Az 127/2004 – 63,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Romanu Seidlerovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1279,30 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 8. 2004, č. j. OAM - 567/LE - B02 - B02 - 2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce nepožádal o udělení azylu bezprostředně po vstupu na území České republiky, ale až poté, kdy byl umístěn v Z. B. a hrozilo mu správní vyhoštění z tohoto území.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku a namítl porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Dále namítl porušení ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona, a že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce uvedl, že se do země původu – na Ukrajinu vrátit nemůže, neboť mu hrozí nebezpečí ze strany mafie, začlenil se do české společnosti, plánuje uzavření sňatku s českou občankou a zastává pročeský životní postoj, neboť pochází z U. Je přesvědčen, že v rozhodnutí správního orgánu nebyla zohledněna jeho kritická životní situace a žádá proto o udělení humanitárního azylu z těchto důvodů. Žalobce navrhl, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 1. 3. 2005, č. j. 60 Az 127/2004 – 63, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jenž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 23. 3. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 16. 3. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 23. 3. 2005 a doručena Krajskému soudu v Plzni dne 24. 3. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Plzni. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel stejně jako v žalobě uvádí, proč opustil zemi původu, důvodem žádosti o azyl byla skutečnost, že byl sousedem křivě obviněn z vykradení garáže a poté mu bylo vyhrožováno neznámými osobami. Tuto skutečnost neoznámil na policii, neboť je mu známo, že policie spolupracuje s mafií. Vydírající osobou bylo zasahováno nevybíravým způsobem do soukromého života stěžovatele, který byl obtěžován i na veřejnosti. V tomto způsobu pronásledování podle mínění stěžovatele lze spatřovat naplnění pojmu „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť stěžovateli se podle jeho přesvědčení nedostane účinné ochrany

ze strany ukrajinských státních orgánů, zvláště jestliže její někteří představitelé jsou členy zločineckých struktur. Stěžovatel je rovněž přesvědčen, že ze strany vydírající osoby je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť mu tento vyděrač znemožňuje se shromažďovat se svou rodinou a přáteli na Ukrajině na veřejnosti, protože každá taková schůzka může skončit jeho napadením. Stěžovatel se domnívá, že mu vzhledem k uvedenému svědčí některý ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Dále krajskému soudu vytýká, že se s ohledem na osobní situaci stěžovatele dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů. V této souvislosti opakovaně, stejně jako v žalobě, uvádí, že na území České republiky vede spořádaný život, nepředstavuje bezpečnostní riziko. Stěžovatel si uvědomuje, že účelem institutu azylu je poskytnout ochranu osobám pronásledovaným v zemi původu způsobem předjímaný zákonem o azylu, a že jej tedy nelze využívat jako pouhého právního prostředku k legalizaci pobytu cizince na území České republiky. V této souvislosti upozorňuje na možná rizika pro jeho osobu, jestliže by postupoval podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a žádal o povolení pobytu na území České republiky.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil potřebou vykonávat svá procesní práva v řízení o kasační stížnosti, byl by nucen vycestovat do země původu, kde mu hrozí nebezpečí, před kterým hledal ochranu na území České republiky.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Plzni právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu

pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl, a pouze v tomto případě v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Ostatně stěžovatelem uváděné problémy v zemi původu, pro které z Ukrajiny odejel, tj. obavy z vyhrožování ze strany souseda kvůli krádeži v jeho garáži, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že byla-li žádost o azyl podána až při hrozbě vyhoštění z území České republiky a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 2. 2005, č. j. 60 Az 127/2004 – 45, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon ve výši 1000 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci podané kasační stížnosti, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 75 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy

1075 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 1279,30 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu